

Част 3: Деспотизмът на китайската комунистическа партия

The Epoch Times 13.12.2004.

Това е третият от Девем Коментара за ККП /Nine Commentaries on the Communist Party/

Предисловие

Деспотизъм, уловен в кадър – китайска униформена и цивилна полиция арестува десетина Фалун Гонг практикуващи, дошли на площад Тянанмън на мирен апел за прекратяване на преследването. 9 ноември 2000 г. (Global Photos/Liaison)

Когато става дума за деспотизъм, повечето китайци се сещат за Чин Ши Хуанг (259–210 г. пр.н.е.), първият император на династията Чин, чието тиранично управление изгаря философски книги и погребва живи учениците на Конфуций. Жестокото отношение на Чин Ши Хуанг към собствения му народ произтича от неговата политика на “поддържане на властта с всички средства под небето” [1]. Тя имала четири основни черти: извънредно тежко таксуване; прахосване на човешки труд в проекти за личното му възхваляване; брутални изтезания по драконовски закони; и контролиране на съзнанията на хората, чрез блокиране на всички средства за свободно изразяване на мисълта, използвайки горене на книги и дори погребване на живи ученици. При управлението на Чин Ши Хуанг

населението на Китай е 10 милиона; императорът набира 2 милиона души за принудителен труд. Чин Ши Хуанг прокарва своите драконовски закони в интелектуалните сфери, забранявайки свобода на мисълта масово. При управлението му са избити хиляди ученици на Конфуций, както и длъжностни лица, които го критикуват.

Днес насилието и злоупотребите на китайската комунистическа партия (ККП), са далеч по-сурови от тези на тираничната династия Чин. Повечето хора знаят, че философията на ККП е философия на “борбата”. Мао Цзедун, първият лидер на Китай от основаването на Китайската народна република (КНР), заявява безцеремонно: “Това, което Чин Ши Хуанг е правил, е нищо. Той погребва живи 460 интелектуалци, ние погребвахме 46 000. Някои наричат Чин Ши Хуанг и нас “диктатури” и ние го приемаме напълно. Това е факт”. [2]

Нека да хвърлим поглед върху 55-те мъченически години на Китай под управлението на ККП. Тъй като учредителна философия на партията е на “класовата борба”, ККП не щади усилия от самото начало и прилага геноцид за постигане на терористичното си господство, посредством политика на бурна революция. Убийства и промиване на мозъци са прилагани едновременно при потушаването на всяко убеждение, различаващо се от комунистическата теория. ККП организира едно след друго движения за представяне на себе си като безпогрешна и богоподобна. Следвайки политика на класова борба и бурна революция ККП прави опити да очисти дисиденти и

опозиционни социални класи, прилагайки насилие и измами, за да превърне насила целия китайски народ в послушни слуги на тираничното си управление.

I. Поземлената реформа – елиминиране класата на земевладелците

Само три месеца след основаването на комунистически Китай, ККП обявява елиминирането на земевладелската класа като един от ръководните принципи на програмата си за национална поземлена реформа. Партийният лозунг “на всеки орач - негова нива” удовлетворява себичността на земеделците без земя, насърчавайки ги към насилствено присвояване на чужда собственост и пренебрегване на нравствените последици от действията им; тя дори ги призовава на борба срещу фермерите, които притежават земя. Кампанията, която изрично постановява елиминиране на земевладелската класа, започва с групиране на провинциалното население в различни социални категории. Двадесет милиона жители на провинцията в страната са заклеймени като “земевладелци, богати фермери, реакционери или лоши елементи”. Тези нови парии са изправени пред дискриминация, унижения и загуба на всякакви човешки права. С разпространение на програмата за поземлената реформа до отдалечените райони и селища с етнически произход, апаратът на ККП се разраства бързо. Партийните комитети и филиалите им, изградени на местно и общинско ниво, се разпространяват по цял Китай. Местните филиали стават говорители в предаването на указанията на Централния комитет на ККП и са на първа линия в класовата борба, подтиквайки селяните да се надигат срещу земевладелците. Почти 100 000 земевладелци загиват по време на тази кампания. В някои райони ККП и селяните избиват целите семейства на земевладелците, пренебрегвайки пол и възраст, използвайки това като начин за пълно унищожаване на земевладелската класа.

Междувременно ККП започва първата вълна на пропаганда, провъзгласявайки, че “Председателят Мао е великият спасител на хората” и че “само ККП може да спаси Китай”. По време на поземлената реформа фермерите без земя получиха това, което искаха с нищожни усилия. Бедни фермери приписаха на ККП заслугата за подобрението на начина си на живот, като с това признаха пропагандата на партията, че тя защитава интересите на народа.

За новоизлюпените земевладелци славното време на “на всеки орач - негова нива” е мимолетно. За две години ККП налага на фермерите редица задължения, като групи за взаимопомощ, начални комуни, напреднали комуни и народни комуни. Използвайки лозунга “жени с вързани крака” (тоест, които се движат с бавно темпо), ККП притиска година след година фермерите да се “хвърлят” в социализма. Със зърнените храни, памукът и олиото, поставени в единна национална покупко-продажбена система, основните селскостопански продукти са изключени от пазарната търговия. В допълнение на това, ККП установява жилищна регистрационна система, която ограничава фермерите от преместване в градовете за работа или живеене. На тези, които се регистрират като жители на провинцията, не се разрешава да закупуват зърно от държавните складове, като техните деца могат единствено да станат фермери, превръщайки с това 360 милиона селско население във втора класа граждани през 1950 година.

Първите пет години след 1978 г., когато системата преминава от комунален живот към домакинска договорна система, доходите на фермерите малко се увеличават и техният социален статус сравнително се подобрява. Въпреки това тази оскъдна печалба се загубва бързо, благодарение на корумпираните селски управници и ценовата диспропорция между селскостопански и промишлени стоки. В резултат на

това съществуващите днес 900 милиона фермери са изпаднали отново в крайна нищета, докато останалата част от Китай постига по-добър стандарт на живот, посредством държавните икономически реформи. Несъответствието в доходите на градското и селското население е драстично и продължава да се увеличава. Появяват се нови земевладелци и заможни фермери в замяна на елиминираните по време на поземлената реформа. Данни, предоставени от Шинхуа (осведомителна агенция и инструмент на държавата) отбелязват, че от 1997 г. “доходите на фермерите от главните зърно-производителни райони и на повечето селски домакинства са в застой; има случаи и на занижаването им”. Отношението на градски към селски доход се увеличава от 1.8:1 през средата на 80-те години до 3.1:1 днес.

II. Реформиране на индустрията и търговията – елиминирание на капиталистическата класа

Местната капиталистическа класа, тази, която притежаваше капиталовложения и живееше в големите и средните градове, също бе обречена на унищожение при управлението на ККП. Докато реформираше китайската индустрия и търговия ККП заявяваше, че капиталистическата класа и работническата класа се различават по същество: първата е експлоатираща, а втората е неексплоатираща класа. По тази логика капиталистическата класа е родена, за да експлоатира и няма да спре, докато не загине; като такава тя може да бъде само унищожена, но не и реформирана. При това условие ККП използва убийството, както и промиването на мозъци, за да трансформира капиталисти и търговци. Капиталистите преуспяваха само когато бяха на страната на правителството; в противоположен случай - изчезваха. Който предадеше авоарите си на държавата и подкрепеше ККП се считаше за незначителен проблем. Но от друга страна, който покажеше несъгласие или се оплачеше от политиката на ККП биваше заклеймен като реакционер и се вземаше на прицел от драконовската диктатура на партията.

В последвалия период на терористично влияние по време на тези реформи, всички капиталисти и собственици на частен бизнес предадоха своите авоари. Много от тях не можаха да понесат това унижение и се самоубиха. Чен И, тогавашен кмет на Шанхай, питал ежедневно: “Колко са парашутистите днес?”, имайки предвид капиталистите, които са се самоубили, скачайки от покривите на сградите през този ден. По този начин ККП бързо се справя с частната собственост в Китай.

Докато изпълнява програмите си за поземлена и бизнес реформи, ККП започва много и масирани кампании за преследване на китайския народ. Те включват: потискане на “контрареволюционерите”, идеологически преобразователни кампании, чистка на анти-ККП кликата, оглавявана от Гао Ганг и Рао Шуши и разследване на “антиреволюционната” групировка на Ху Фенг. [3] От 1951 до 1952 г. ККП инициира движения, наречени “Три антикампании” и “Пет антикампании”, с цел да елиминира корупцията, разхищаването и бюрокрацията в партията, държавата, армията и масовите организации. В действителност обаче ККП използва тези движения, за да взема на прицел и да преследва безброй невинни хора.

Имайки цялостен контрол върху държавните ресурси, ККП ги оползотворява напълно, съвместно с партийните комитети, техните филиали и подфилиали, при всяко политическо движение.

III. Унищожаване на религиите и популярните групи

Друга жестокост, която ККП извършва след създаването на Китайската народна република, е бруталното потъпкване на религията и пълната забрана на всички неправителствени организации. През 1950 г. ККП инструктира местните власти за управление да забранят всички неофициални вероизповедания и секти. ККП заявява, че тези “феодални” подмолни групировки са само инструменти в ръцете на земевладелци, богаташи, реакционери и специални агенти на КМТ, слагайки ги с това в групата на враговете на партията. В тази общонародна кампания държавата мобилизира доверените си класи, за да разкрива и преследва членове на различни религиозни групи. Правителствени органи на различни нива директно са въввлечени в разформироването на такива “суеверни групировки” като християни, католици, таоисти и будисти. ККП нарежда на всички членове на тези църкви, храмове и религиозни фракции да се регистрират в държавните бюра и да се разкаят за своята неофициална дейност. Ако не направят това - следват сурови наказания. През 1951 г. правителството спуска официална наредба, която заплашва с доживотен затвор и смъртна присъда тези, които продължат своята дейност като неофициални организации.

Този ход подлага на преследване голям брой добросърдечни и миролюбиви вярващи. Непълна статистика посочва, че през 1950 г. ККП преследва, включително до смърт, над три милиона религиозни вярващи и членове на тайни секти. Партията извършва обиски в почти всички домове в страната, като подлага на разпит всеки и разбива статуите на Бога на кухнята, който е почитан традиционно от китайските селяни. Екзекуциите затвърждават посланието на ККП, че комунистическата идеология е единствената законна идеология и единствената законна вяра. Скоро след това се появява и понятието “патриотични” вярващи, които са единствените облагодетелствани от закрилата на Конституцията на страната. В действителност независимо в каква религия вярва човек, критерият е един: да се следват нарежданията на ККП и да се признае, че ККП е над всички религии. Така, ако сте християнин, ККП е Богът на християнския Бог. Ако сте будист, ККП е Буда-та на Буда. Ако сте мюсюлманин, ККП е Аллах-ът на Аллах. А, когато ставаше дума за живия Буда в Тибетския будизъм, ККП ще се намеси и ще избере кой да бъде този жив Буда. По същество ККП не ви дава друг избор, освен да казвате и правите това, което тя изисква от вас да казвате и правите. Всички вярващи бяха принудени да осъществяват целите на ККП, поддържайки собствената си вяра само на думи. Неизпълнението на това ги прави обект на репресии и диктатура от страна на партията.

Двайсет хиляди християни правят проучване сред общо 560 000 християни в домашни църкви на 207 града от 22 провинции на Китай. То установява, че 130 000 от посетителите на домашните църкви са под държавно наблюдение. До 1957 г. ККП избива над 11 000 религиозни привърженици, като произволно арестува и изнудва за пари много повече. С унищожаване на земевладелската и капиталистическата класа, и преследване на голям брой богопочитащи и миролюбиви хора, ККП разчиства пътя за превръщането на комунизма в най-всеобхватната религия на Китай.

IV. Антидяското движение – промиване на мозъци в национален мащаб

През 1956 г. група унгарски интелектуалци сформират Кръга на Петьофи, който критикува унгарското правителство и участва във форуми и дебати. Тази група разпалва общонародна революция в Унгария, която бива потушена от Съветската армия. Това дава идея на Мао Цзедун. През 1957 г. той призовава китайските

интелектуалци и останалите антикомунисти да “помогнат на ККП да се коригира”. Този ход, известен като “Движението на стоте цвята” следва лозунга “нека сто цвята да цъфтят и сто школи на мисълта да се състезават”. Неговата цел е да примамва “антипартийните елементи сред народа”. В писмото си до местните партийни секретари през 1957 г., Мао Цзедун говори за своето намерение да “изведе змиите от дупките им”, като ги остави да изкажат свободно мнението си как да се помогне на ККП да коригира себе си.

Лозунги насърчават хората да изкажат открито мнението си и обещават да няма репресивни мерки – партията “няма да е дребнава и да връзва кусури, няма да удря с пръчката, няма да обижда и да заклеява, и няма да търси отговорност след това”. Въпреки това по-късно ККП започва “антидясното движение”, обявявайки 540 000 души от осмелилите се да изкажат мнение за “десни”. 270 000 от тях загубват държавните си постове, а 230 000 са заклеени като “средно десни” или “антисоциалистически елементи”. Мао Цзедунските политически трикове за преследване на хора включват: подмамване на хората с различно мнение да го изкажат; осъждане на хора без подобаващ съдебен процес; под претекст да спасява хора, докато в действителност безмилостно ги атакува.

Какви всъщност бяха “реакционните думи”, които докараха на много десни и антикомунисти почти 30-годишно изгнание в най-отдалечените краища на страната? Тези “три главни реакционни теории”, превърнали се по това време в мишена на интензивни нападки, се състоят от няколко речи на Луо Лонгджи, Джанг Воджун и Чу Анпинг. Внимателното разглеждане на това, което те казват и предлагат, говори, че техните желания са били доста доброжелателни.

Луо предлага да се сформира обединена комисия от ККП и различните “демократични” партии, за да се разследват отклоненията в “Трите антикампании”, “Петте антикампании” и движенията за прочистване от реакционерите. Самият Министерски Съвет често предоставя материали на Политическия консултативен комитет и Народното събрание за наблюдение и оценка, а Джанг прави предложение Политическия консултативен комитет и Народното събрание да бъдат включени във вземането на решенията.

Предложението на Чу се състои в това, че понеже има хора извън ККП, които също имат добри идеи, увереност в себе си и чувство за отговорност, няма нужда да се назначават членове на ККП за ръководители на всички работнически подразделения или на техните колективи, независимо от големината им. Също така няма нужда всичко важно или второстепенно да бъде изпълнено по начина, по който членовете на ККП предлагат. И тримата изразяват готовността си да следват ККП и никое от техните предложения не излиза извън границите на известните думи на писателя и критик Лу Шин (1881 г. – 1936 г.): “Учителю мой, дрехата ви е станала мръсна. Моля, свалете я, аз ще я изпера за Вас”. Техните думи, както и думите на Лу Шин, изразяват послушание, подчинение и почит.

Никой от порицаните “десни” не предлага ККП да бъде свалена от власт; всичко което те казват е градивна критика. Въпреки това точно заради тези предложения десетки хиляди хора загубват свободата си. Следват допълнителни кампании като “доверяване на ККП”, “изкореняване поддръжниците на твърдата политика”, движението на “Трите нови анти”, изпращане на интелектуалци в отдалечените райони на принудителен труд и залавяне на десните, пропуснати първия път. Всеки, който прояви разногласие с ръководителя на работното си място е заклеен, че е срещу ККП. Партията ги подлага на непрестанна критика или ги изпраща в трудово-възпитателни лагери. Понякога премества цели семейства в отдалечени райони или лишава децата им от правото да отидат в колеж или в армията. Не им разрешава да кандидатстват за работа в областта, където живеят. Семействата губят правото си на сигурна работа и

обществено здравеопазване. Те са зачислявани в категорията на фермерите, превръщани в парии дори сред класата на второкачествените граждани.

След преследването на интелектуалците, някои от високообразованите лица развиват двуличен характер. Те следват отблизо “Червеното Слънце” и се превръщат в “назначените интелектуалци” на ККП, които правят и казват това, което ККП изисква. Други се дистанцират от политиката. Оттогава насам китайските интелектуалци, които се предполага, че имат чувство на отговорност към нацията, са принудени да мълчат.

V. Великият скок - сътворяване на лъжи, за да се изпита предаността на хората

След антидясното движение, Китай започва да изпитва страх от обективната реалност. Всеки е бил въввлечен в слушане на лъжи, съчиняване на лъжи, измисляне на неверни случаи, отбягване и укриване на истината чрез лъжа и слухове. Великият Скок беше общонационално упражнение за надлъгване. Хората от цялата страна, под напътствието на злия призрак на ККП, извършиха многобройни абсурдни дела. И двете страни - лъжци и излъгани, бяха измамани. В тази кампания на лъжи и абсурдни действия, ККП имплантира своята яростна, пагубна енергия в съзнанията на интелектуалците. По това време много хора пяха песента, насърчаваща Великия Скок: “Аз съм Великият Емералдов Император, аз съм Драконът Цар, аз мога да преместя планини и реки, ето аз идвам.” Политически задачи като “да се достигне повсеместно производство на зърно от 75 000 кг от хектар”, “да се удвои производството на стомана” и “да се надмине Великобритания за 10 години и САЩ за 15 години”, се спускаха година след година. Последствията от тях бяха общонационален глад, който отне живота на милиони хора.

По време на Лушанският пленум през 1959 г., виждането на всички участници съвпада с мнението на генерал Пинг Дихюай [4], че Великият Скок, инициран от Мао Цзедун, е безразсъдство. Независимо от това, никой не смее да каже нищо. Решението дали да се подкрепи политиката на Мао маркира линията между лоялността и предателството или с други думи, между живота и смъртта. В древната история, в която Жао Гао [5] твърди, че еленът е кон, той добре знае разликата между елен и кон, но го прави нарочно, за да провери и контролира мнението на хората. Резултатът от Лушанския пленум е, че генерал Пинг Дихюай е принуден да подпише резолюция, с която се самокритикува и самоизключва от централното управление. По подобен начин в последните години на Културната революция, Дън Сяопин е принуден да гарантира, че никога няма да подава апелационни жалби срещу решенията на правителството да го отстрани от постове.

Хората обикновено си извличат поуки от минали уроци и трупат опит. Но ККП цензурира средствата за масова информация, лишавайки хората от възможността да си извадят поуки от грешките на политиката на китайското правителство. Това оказва влияние върху съзнанието на хората, снижавайки способността им за критично мислене. При последните партийни кампании, всяко поколение слуша мнението само на партията и няма понятие от противоположни начини на мислене. В резултат на това новите движения се преценяват само въз основа на силно ограничените знания от историята. Така ККП разчита на цензурата да държи хората невежи, за да прокара своята насилствена идеология.

VI. Великата Културна революция – преобръщане на света с главата надолу

Не може да се разисква обсебването на Китай от злия призрак на ККП, без да се спомене за Великата културна революция. През 1966 г. нова вълна на насилие залива Китай; червеният терор загубва контрол над себе си и покрива всяко кътче на страната. Писателят Чин Му описва Културната революция с мрачни краски:

“Това беше наистина явна катастрофа: [ККП] хвърли в затворите милиони хора заради връзката им с [взет на прицел] член от семейството им, отне живота на други милиони, разби семейства, направи от децата хулигани и подлеци, изгори книги, събори древни сгради и унищожи надгробните плочи на древни мъдrecи, извършвайки всевъзможни престъпления в името на революцията”.

Данни сочат, че броят на неестествените смъртни случаи в Китай по време на Културната революция достига 7.73 милиона

Хората смятат погрешно, че насилието и кръвопролитията по време на Великата културна революция станаха най-вече по време на размирните движения, и че Червената Охрана, и революционерите, извършиха кланетата. Но хиляди, официално публикувани китайски годишни отчети по райони, показват, че най-много неестествени смъртни случаи има не през 1966 г., когато Червената Охрана контролираше повечето държавни организации, нито през 1967 г., когато революционерите се сражаваха с различните групи, използвайки военно оръжие, а през 1968 г., когато Мао си възвърна властта, посредством “революционните комитети”. Убийците в тези позорни случаи често бяха офицери и войници от армията, въоръжени милиционери и членове на ККП от всички нива на правителството.

Следващите примери илюстрират как насилието по време на Културната революция идваше от политиката на ККП и китайското правителство, а не от разюзданото, екстремистко поведение на Червената Охрана. Партията прикриваше както своята директна намеса в кампанията, така и нарежданията си, дадени от партийни лидери и правителствени лица.

През август 1966 г. Червената Охрана изсели в селата жители на Пекин, които бяха категоризирани в миналите кампании като “земевладелци, заможни фермери, реакционери, зли елементи и десни”. Непълна официална статистика показва, че 33 695 дома са обискирани и 85 196 жители на Пекин са изселени от града в селата, откъдето произхождат родовете им. Червената Охрана бе повсеместният изпълнител на тази политика, изселвайки над 400 000 градски жители в селата.

Всъщност ККП планува кампанията на изселване дори преди Великата културна революция. Предишният кмет на Пекин Пенг Джен, заявява, че жителите на Пекин трябва да са идеологически чисти като “витрини и кристали”, имайки предвид, че жители с лоша политическа категоризация (тоест те или техни родители да са заклеимени като “земевладелци, заможни фермери, реакционери, зли елементи и десни”) ще бъдат изселени от столицата. През май 1966 г. Мао нарежда на своите подчинени да “закрият столицата” и създава столична работна група, ръководена от Ие Джианинг, Янг Ченгу и Шие Фуджи. Една от задачите на тази група е да използва полицията, за да изсели жителите на Пекин с лоша политическа категоризация.

Тези данни помагат да се разбере защо правителството и полицейските отдели не се намесиха, а по-скоро подкрепиха Червената Охрана в претърсването на домовете и изселването на повече от два процента от жителите на Пекин. Министърът на обществената сигурност Шие Фуджи изиска полицията да не се намесва в действията на Червената Охрана и да я снабдява с информация и съвети. Червената Охрана

просто бе използвана от партията за изпълнение на заплануваните действия. Организациите на Червената Охрана бяха структурирани под директното нареждане на партийни ръководители. Много новини, идващи от Червената Охрана, биваха проверявани и публикувани от Държавния Съвет. Въпреки подкрепата от Червената Охрана, в края на 1966 г. ККП заклеими членовете ѝ като контрареволюционери и ги хвърли в затворите.

В провинцията изселените пекинските жители с лоша политическа категоризация се сблъскаха с още по-голямо преследване. На 26 август 1966 г. нареждане на Шие Фуджи е спуснато до участъка на полицейското управление в Дашинг. Той иска местната полицията да подпомага Червената Охрана с информация и помощ при нахлуванията и претърсването на домовете на „петте черни класи“.

Позорното „Клане в Дашинг“ [6] започва директно с нарежданията в полицейския участък; организаторите са директорът и партийният секретар на полицейския участък, а убийците са повечето милиционери, които не пощаждяват дори и децата.

Заради „добро държане“ по време на избиването много хора са приети за членове на ККП. Според непълна статистика за провинцията Гуангши, в избиването са въввлечени около 50 000 членове на ККП. 9000 от тях са приети в партията след като са извършили убийство. Други над 20 000 извършват убийство след приемането им, а над 19 000 от останалите партийни членове са свързани по един или друг с убийства.

Класовата теория по време на Великата културна революция се прилага и при побоищата. Лошите го заслужават, ако са бити от добрите. Достойно бе един лош да бие друг лош. Недоразумение бе един добър да бие друг добър. Тази теория, измислена от Мао, се разпространи широко сред революционните движения. Насилия и кръвопролития бяха широко разпространени в резултат на мисленето, че враговете на класовата борба заслужават всякакво насилие.

От 13 август до 7 октомври 1967 г. милиционери от областта Дао на провинция Хунан избиват членове на организацията „Шианджианг вятър и гръм“ и „петте черни класи“. Избиването продължава 66 дни; убити са 4519 души от 2778 дома в 468 общини от 36 окръга на 10 области. Общо 9093 души са убити в района, 38 процента от които са от „петте черни класи“, а 44 процента са деца на хората от „петте черни класи“. Най-възрастният убит е на 78 години, а най-младият – бебе на 10 дни.

Това е само един случай в малък район по време на Културната революция. Във Вътрешна Монголия (област в Китай), след учредяването на „революционен комитет“ в началото на 1968 г., движението за очистване на класите срещу „Вътрешната народна партия“ избива над 350 000 души. През 1968 г. десетки хиляди от провинция Гуангши участват в масовото клане на „Организация 442“, избивайки 110 000 души.

Такива случаи показват, че тези мащабни действия на насилствено избиване по време на Културната революция произлизат от директните подстрекателства и заповеди на лидерите на ККП, които употребяват и разрешават да се прилага насилие, за да се преследват и убиват граждани.

Ако по време на поземлената реформа ККП използва селяните за свалянето на земевладелците и завземането на земята, а по време на индустриалната и търговската реформа използва работническата класа, за да сваля капиталистите и да завземе собствеността им, при антидясното движение партията елиминира всички интелектуалци с противоположни виждания; тази борба показва, че никой от класите не бе в безопасност по време на Културната революция. Дори и да сте от работническата класа или да сте селянин, използван от партията, ако гледната ви точка се различава от тази на ККП, животът ви ще е в опасност. Тогава в края на краищата, за какво бе всичко това?

Целта бе да се установи комунизъм като единствена, всеобхващаща, безусловно управляваща религия в цялата страна, контролираща не само телата, но и съзнанията на хората.

Културната революция издигна до кулминация култа към ККП и личността на Мао. Теорията на Мао трябваше да се наложи като доминираща във всичко - вижданията на един човек трябваше да се насаждат в съзнанията на десетки милиона хора. Нещо, което е уникално за Великата културна революция е, че тя не класифицира какво не може да се прави. Вместо това набляга на “какво може да се прави и как да се направи. Нищо извън рамките на това, не може да се прави или даже да се помисли”.

По време на Културната революция всеки в страната изпълняваше религиозно подобен ритуал: “питай за инструкции сутринта и докладвай вечерта”. Всеки ден: изпращайте уважителни поздравления на Председателят Мао по няколко пъти, пожелавайки му безгранично дълголетие. Почти всеки грамотен човек беше писал изявления за самокритика и рапортуване на мислите си. Цитати на Мао като: “води жестока борба с всяка една мисъл на егоизъм” и “изпълнявай нарежданията, независимо дали разбираш целите; тях ще ги схванеш в процеса на изпълнението“, бяха повтаряни многократно.

Само един “Бог” (Мао) се разрешаваше да се почита; само един вид книги (на Мао) се разрешаваше да се четат. Това се разгърна така бързо и до такава степен, че хората не можеха да си вземат храна в столовете, ако не декламираха цитатите на Мао или не отправяха поздравии към Мао. Когато се пазаруваше, пътуваше се в автобус и дори, когато се говореше по телефона, трябваше да се издекламира цитат от Мао, даже да бе неуместен. Хората правеха това фанатично или цинично, като всеки беше под контрола на злия призрак. Лъжи, толериране на лъжи и разчитане на лъжи се превърна в част от живота на китайския народ.

VII. Ерата на икономическата реформа – насилието продължава

Културната Революция бе период, изпълнен с кръв, убийства, печал, загуба на усещане за добро и лошо и размяната на бялото с черно. След Културната революция най-високият пост бе като въртяща се врата, където ККП и правителството ѝ сменяха шест лидери за 20 години. Частната собственост се върна в Китай, разликата в стандарта на живот между града и селото се повиши, пустинната част на страната се увеличи драстично, реките изчезнаха, наркоманията и проституцията нараснаха. Всички “престъпления”, срещу които ККП се бори, сега бяха разрешени.

Безмилостното сърце на ККП, нейната нечестива природа, злонамерените ѝ действия и способността ѝ да води страната към унищожение, се засилиха. При избиването на площад Тянанмън през 1989 г., партията мобилизира армия и танкове, за да изтреби студентите, събрали се на площада. Яростното преследване на практикуващите Фалун Гонг (мирна медитативна практика), е още по-жестоко. Политическото управление на китайското правителство все още се основава на философията на ККП за борба и насърчаване на насилието. Тя става само по-измамна.

Законодателство: ККП никога не престава да създава конфликти сред хората. Тя осъди голям брой хора, обвинявайки ги, че са реакционери, антисоциалисти, лоши елементи и членове на зли култове. Тоталитарната природа на ККП продължава да е в противоречие с всички останали граждански групи и организации. В името на

поддържане на “социалната стабилност”, партията продължава да променя конституцията, законите и регулациите и да преследва като реакционер всеки, който не е съгласен с правителството.

През юли 1999 г. Цзян Цзъмин (лидер на ККП и президент на Китай по това време) взема лично решение, което е в противовес с волята на повечето членове на Политбюро - да елиминира Фалун Гонг за три месеца; клевети и лъжи заливат отново страната. След интервю на Цзян Цзъмин пред френската медия „Le Monde”, където той обявява Фалун Гонг за “зъл култ”, китайската пропаганда бързо публикува статии, упражнявайки натиск върху всички в страната да се обърнат срещу Фалун Гонг. Накрая Народното събрание е принудено да приеме неопределеното “решение” за справяне със зли култове; скоро след това Върховният народен съд и Върховната народна прокуратура издават съвместно “обяснение” на това “решение”.

На 22 юли 1999 г. осведомителна агенция Шинхуа публикува речи на лидери от организационния и пропагандния отдел на ККП, подкрепящи преследването от Цзян на Фалун Гонг. Китайският народ е оплетен в преследването просто, защото това бе решение на партията; той може само да изпълнява нарежданията, без да смее да изказва възражения.

През последните пет години правителството използва една четвърт от финансовите ресурси на Китай, за да преследва Фалун Гонг. Всеки в страната трябваше да премине тест: всеки, който признае, че практикува Фалун Гонг и откаже да спре да го практикува бива уволнен от работа и осъден на принудителен труд. Практикуващите Фалун Гонг не правят никакви закононарушения, не изменят на страната, нито се обръщат срещу правителството; те само вярват в “Истина, Доброта, Търпение”. Въпреки това стотици хиляди са хвърлени в затворите. Независимо, че информацията се укрива, по данни на семействата им, измъчени до смърт са над 1100 души, а броят на непотвърдените смъртни случаи, е много по-голям.

Медии: На 15 октомври 2004 г., базираният в Хонг Конг вестник „Уенуейпао” съобщава, че 20-ят сателит на Китай се е завърнал на Земята, падайки и разрушавайки къщата на Хуо Джию в град Пенглай, област Дейин на провинция Сичуан. Репортерът цитира Ей Ючинг, директор на държавната служба на областта Дейин, който казва, че има потвърждение, че “черната буца” е сателитът. Ей Ючинг е и местния заместник-ръководител на проекта по завръщането на сателита. Осведомителната агенция Шинхуа обаче съобщава само времето на завръщане на сателита, като набляга, че това е 20-и научно-технически експериментален сателит, завърнал се обратно в Китай. Шинхуа не споменава нищо за това, че сателитът е разрушил къща. Това е типичен пример за общоприетата практика на китайските медии за съобщаване на новини, които под инструкциите на партията казват добрите и скриват лошите факти.

Лъжи и оклеветявания, публикувани във вестниците и излъчени по телевизията, подпомагат значително в изпълнението всички политически движения на ККП в миналото. При партийна заповед, всички средства за масова информация в страната ще съобщят това, което партията иска да съобщят. Когато партията иска да започне антидясното движение, медиите от цялата страна ще съобщават за престъпленията на десните. Когато партията искаше да учреди народните комуни, цялата страна започна да възхвалява добродетелите на народните комуни. Още в първия месец от преследването на Фалун Гонг всички медии клеветиха Фалун Гонг многократно през най-гледаното време на деня, с цел да промият мозъците на хората. Оттогава Цзян Цзъмин използва всички медии, за да фабрикува и разпространява една след друга лъжи и клевети за Фалун Гонг. Това включва усилията да се подбуди национална омраза срещу Фалун Гонг, чрез съобщаване на неверни новини за това, че практикуващите Фалун Гонг извършват убийства и се самоубиват. Пример за такъв лъжлив репортаж е инсценираното “Самозапалване на Тянанмън”, който беше разкритикуван от Обединените Нации, Женева, от неправителствената организация

"Международно развитие на образованието", като правителствено инсценирано действие за заблуждаване на хората. За последните пет години нито един китайски вестник или телевизионна станция не са съобщили верен факт за Фалун Гонг.

Китайците са свикнали с такива репортажи от неверни новини. Висш репортер на осведомителната агенция Шинхуа веднъж каза: "Как можеш да се довериш на репортаж от Шинхуа?". Хората дори описват китайската новинарска медия като кучето на партията. Има народна песен: "Това е куче, отгледано от партията, охраняващо вратата на партията. То ще ухапе всеки, който партията му каже да ухапе и ще го ухапе толкова пъти, колкото пъти партията му каже".

Образование: В Китай образованието се превърна в още един инструмент за контрол на хората. Първоначалната му цел бе да развие интелектуалци, които имат знание и правилна преценка. Знанието се отнася до разбиране на информацията; преценката се отнася до процес на проучване и способността да се анализира и прилага това знание, като в този процес се стимулира умственото и духовното развитие. Тези, които имат знание, без подкрепата на преценката, са известни като книжни плъхове. Интелектуалците с праведна преценка бяха разглеждани в китайската история като съвестта на обществото. Но под контрол на ККП, китайски интелектуалци със знание и без преценка, както и такива със знание, които не смеят да упражнят своята преценка, можеше да се намерят под път и над път.

Образованието в училищата наблягаше на обучаването на учениците как да не правят нещата, които партията не иска те да правят. В последните години всички училища започнаха да преподават политическа история и история на ККП с обединени учебници. Учителите не вярваха в съдържанието на текста, при все това, противно на волята си, трябваше да го преподават. Учениците не вярваха нито в текста, нито на своите учители, но трябваше да запомнят всичко от този текст, за да вземат изпитите си. Напоследък в приемните изпити на колежи и висши учебни заведения бяха включени въпроси за Фалун Гонг. Кандидат-студентите, които не знаят шаблонните отговори, не получават висока оценка и губят възможността да влязат в добър колеж или висше учебно заведение. Ако студент или ученик се осмели да каже истината незабавно е изключван от учебното заведение, без право на по-нататъшно образование.

В обществената образователна система, благодарение влиянието на вестници и документи и на много известни поговорки, като: "Ние приемаме всичко, на което нашия враг се противопоставя; ние се противопоставяме на всичко, което нашия враг приема", се гледа като на факти. Отрицателният ефект е широко разпространен: в сърцата на хората е инжектирана отрова, която измества доброжелателството и унищожава добродетелта и стремежа да се живее в мир, и хармония.

През 2004 г. Китайският информационен център анализира проучване, направено от „Сина Нет Китай“, което показва, че 82.6 % от китайската младеж е съгласна с това, че жени, деца и затворници може да се малтретират по време на война. Този резултат е скандален. Но той отразява начина на мислене на хората, най-вече на младото поколение, при което липсва елементарно разбиране за управление с великодушие и човечност.

На 11 септември 2004 г. мъж насече фанатично 28 деца в град Суджоу. На 20-и същия месец, мъж от провинцията Шандонг нападна с нож и рани 25 ученици от началното училище. Някои начални учители принуждават учениците си да правят саморъчни фишеци, част от акции за събиране на средства за училището, което е довело до експлозии и загиване на ученици.

Политика: ККП често използва заплахи и принуда, за да обезпечи осъществяването на своя курс. Едно от средствата са политическите лозунги. Дълъг период от време ККП

използва броя на лозунгите, като главен критерий за политически принос. По време на Културната революция за една нощ Пекин се превърна в “червено море” от плакати. Надписи като: “Долу управляващите капиталисти в партията” бяха навсякъде. По ирония на съдбата, в селата плакатите бяха скъсени до: “Долу управляващата партия”.

Наскоро, за да насърчи Закона за опазване на горите, отделът по горите и всичките му станции и служби наредиха да се закачат строго определен брой лозунги. Ако нормата не се спазва се смята, че задачата не е изпълнена. Така низши държавни административни служби налепиха много лозунги, например: “Който пали планините ще отиде в затвора”. В проекти за контролиране на раждаемостта имаше дори по-застрашителни лозунги като: “Ако един наруши закона, цялото село ще бъде стерилизирано”, “По-добре още един гроб, отколкото още едно бебе”, или “Ако той не се стерилизира както подобава ще му съборим къщата; ако тя не абортира както подобава ще конфискуваме кравите и оризовите ѝ полета”. Дори имаше лозунги, които бяха в несъответствие с човешките права и конституцията, например: “Ако не си платите данъците днес, утре ще спите в затвора”.

Лозунгът всъщност е форма на реклама, но с по-директна и повтаряща се природа. Затова китайското правителство често използва лозунгите като средство да прокарва политически идеи и становища. Политическите лозунги могат също да се разглеждат като думи на правителството към народа. Независимо от това, в тези лозунги, разгласяващи политическите линии на партията, не е трудно да се прозре насилието и жестокостта.

VIII. Промийте всички мозъци в страната и я направете “Мозъчен затвор”

Най-смъртоносно оръжие, което ККП използва, за да поддържа своето тиранично управление, е ръководната си мрежа. По добре организиран маниер, ККП налага менталитет на послушание във всеки един от гражданите. Няма никакво значение дали партията си противоречи или постоянно сменя политическите си курсове, стига да може методично да систематизира начини за лишаване на хората от елементарни човешки права. Пипалата на правителството са навсякъде. Независимо дали са в селото или града, гражданите са управлявани от така наречените квартални или общински комитети. За женитба, развод или дете, трябва да се получи одобрението на тези комитети. Партийната идеология, нейния начин на мислене, организации, социална инфраструктура, пропагандни механизми и административна система, обслужват единствено и само диктаторските ѝ цели. Партията, посредством правителството, се стреми да контролира мислите и действията на всеки индивид.

Проявата на бруталния контрол над народа от ККП не се изчерпва само с нанесените телесни мъчения. Тя също принуждава хората да загубят способността си да мислят независимо като ги прави страхливци по отношение на открито изказване на мнението им. Целта на управляването на ККП е да промие мозъците на своите собствени граждани, да ги накара да мислят като нея, да говорят като нея и да правят това, което тя иска. Има поговорка: “Политиката на партията е като Луната, сменя се на всеки 15 дни”.

Независимо колко често се сменя курсът на партията, всеки в страната трябва да го следва изкъсо. Когато бивате използвани като средство за нараняване на другите, трябва да благодарите на партията, че е оценила силата ви; когато вие сте наранен, трябва да благодарите на партията, че ви е “дала урок”; когато сте дискредитирани и ККП ви възстанови, трябва да благодарите на партия за великодушието,

непредубедеността и способността да поправя грешките. ККП господства посредством непрекъснати цикли на потискане и възстановяване.

След 55 години на деспотизъм ККП заключи съзнанието на нацията като го ограничи в рамките на разрешеното от нея. Да се мисли извън рамките на това се смята за престъпление. След безбройните критики и разпити, глупостта се възхвалява като мъдрост, мерзавството е начин за оцеляване. В съвременното общество на Интернет, което е главно средство за обмяна на информация, ККП дори изисква от хората да упражняват самодисциплина и да не четат новини от чужбина, нито да отиват на Интернет-страници с ключовите думи “човешки права” и “демокрация”.

Курсът на ККП за промиване на мозъците на народа е нелеп, брутален и жалък, при все това, е вездесъщ. ККП изкриви нравствените ценности и принципи на китайското общество, и напълно пренаписа националните стандарти за поведение и стил на живот. Тя неспирно използва изтезаващи физиката и психиката методи, за да затвърждава диктатурата си и да се превърне в абсолютен орган на всеобхващащата “ККП религия”.

Заключение

Защо ККП трябва постоянно да се бори, за да поддържа властта си? Защо ККП вярва, че докато съществува живот, борбата е вечна? За постигане на тази цел ККП не се двоуми да извършва убийства, нито да съсипва екологията, нито се интересува, че по-голяма част от фермерите и много от жителите по градовете живеят в нищета.

Дали заради идеологията на комунизма ККП върви през вечната борба? Отговорът е “Не”. Един от принципите на комунистическата партия е да премахне частната собственост, това тя се опита да направи, когато дойде на власт. ККП вярваше, че частната собственост е основния причинител на всички злини. Независимо от това след икономическата реформа през 1980 г., частната собственост отново бе разрешена в Китай и дори бе защитена от конституцията. Използвайки проникателността си хората могат да прозрат, че в измамното си 55-годишно управление, ККП разигра драмата на преразпределение на собствеността. След няколко цикъла на такова преразпределение, ККП просто превърна чуждия капитал в своя собственост.

ККП представя себе си като “пионер на работническата класа”. Нейната задача е да унищожи капиталистическата класа. Но сега частни разпоредби на ККП недвусмислено разрешават в партията да се приемат капиталисти. Членовете на ККП вече не вярват в партията и комунизма. Това, което е останало от партията, е празната черупка от същността ѝ.

Дали дългогодишната борба на ККП не бе, за да предпази нейните членове от продажност и корупция? Отново “Не”. Петдесет и пет години ККП е на власт и корупцията, незаконното присвояване, незаконното поведение и действия, които са в ущърб на народа и нацията, са навсякъде сред служителите на ККП в страната. От общо 20 милиона партийни служители през последните години, 8 милиона са били съдени и наказани за престъпления, свързани с корупция. Около един милион всяка година подават жалби срещу подкупни служители, които не се разследват. От януари до септември 2004 г. китайското Бюро за чужда валута разследва случаи на нелегални разрешения за валутна обмяна в 35 банки и 41 компании, като разкрива нелегални сделки за 120 милиона щатски долара. Според статистика от последните години многобройни държавни служители са обсебили и присвоили суми, равняващи се на стотици милиони щатски долари.

А дали пък борбата не целеше да се подобри образованието и съзнанието на хората, и да се поддържа интереса им към националните дела? Отговорът отново е "Не". В днешен Китай материалните стремежи са необуздани и хората губят традиционните си добродетели на почтеност. Да заблуждават близки и да мамят приятели вече се е превърнало в правило. Много китайци са равнодушни или отказват да говорят по много важни въпроси като човешките права или преследването на Фалун Гонг. Да се крият мислите и да не казва истината са станали основни умения за оцеляване в Китай. Същевременно ККП използваше всеки удобен случай да подбужда общественото чувство на национализъм. Например ККП организира китайци да хвърлят камъни по американското посолство или да горят американското знаме. Към китайския народ се отнасяха или като към покорна маса или като към яростна банда, но никога като към граждани с гарантирани човешки права.

Според Канг Юей (1858 г. - 1927 г.), известен реформистки мислител от късния период на династията Чинг, нравоучителните принципи на Конфуций и Менций са крепели основите на социалния ред и държавната мощ. "Ако всички тези принципи се изоставят хората няма да имат закони, които да следват и няма да различават доброто от злото. Те ще загубят пътя си... Тао (законът) ще бъде унищожен". [7]

Целта на класовата борба на ККП е да създава непрекъснат хаос, чрез който се установява като единствената управляваща партия в Китай, прилагайки партийната си идеология да държи под контрол китайския народ. Държавните учреждения, войската и медиите, са все инструменти, използвани от ККП за поддържане на диктатурата ѝ. Докарвайки неизлечими болести на Китай, ККП сама е на ръба на отказване от престола си, нейното рухване е неизбежно.

Някои хора се безпокоят, че в страната ще настане хаос, ако ККП се разпадне. Кой ще заеме мястото ѝ, за да управлява страната? В петхилядната история на Китай, 55-те години на управление на ККП са като мимолетна сянка. За нещастие обаче през този кратък период от време ККП разби китайските традиционни вярвания и ценности; унищожи традиционните нравствени принципи и социална структура; превърна загрижеността и любовта на хората в критика и омраза; замени почитането на Небето и Земята с арогантността на "човешката завоевателна природа". Тези щети опустошиха социалната, нравствената и екологичната системи, поставяйки Китай в дълбока криза.

В историята на Китай всеки великодушен лидер разглежда любовта към хората, грижата за тях и тяхното образование като основен дълг на управлението. Човешката природа естествено се стреми към доброта и ролята на управлението е да пусне в ход тази инстинктивна човешка способност. Менций казва: "Това са хората: тези, които получават постоянна подкрепа ще имат верни сърца, а тези, без постоянна подкрепа няма да са с верни сърца". Образование без благополучие е неефективно; тираничните лидери, които не изпитваха любов към народа и които избиха невинните, са презрени от китайския народ.

През петте хиляди години на китайска история е имало много човеколюбиви лидери като император Йяо и император Шун в древно време, император Уен и император У от династията Жоу, император Уен и император Джинг от династията Хан, император Танг Тайзонг от династията Танг, император Кангши и император Чиянлонг от династията Чинг. Процъфтяването, на което народът се е радвал при тези династии, е в резултат на прилагането на небесния Тао (закон) при управлението, следвайки учението за средата ("златната среда") и стремейки се към мир и хармония. Отличителните черти на добрият лидер, са оползотворяване на добродетелните и надарените хора, приемане на различни мнения, прокарване на справедливост и мир, даване на хората на това, от което имат нужда. Така населението ще се подчинява на законите, ще поддържа благоприличие, ще живее щастливо и ще работи ефективно.

Наблюдавайки световните дела, ние често се питаме кой определя дали една държава ще процъфти или изчезне, независимо, че знаем, че издигането и падането на всяка нация си има своите причини. Когато ККП си отиде можем да очакваме, че мирът и хармонията в Китай ще се завърнат. Хората пак ще станат истински, добри, скромни и толерантни, и страната отново ще се грижи за основните нужди на хората, а всички професии ще процъфтят.

Бележки

- [1] Из "Анали на храни и стоки" от история на бившата династия Хан (Хан Шу)
- [2] Чиян Боченг, Ориенталска Култура, четвърто издание, 2000 година.
- [3] Гао Ганг и Рао Шуши бяха членове на Централния комитет. След неуспешен опит да завземат властта през 1954 г. са обвинени в заговор за разцепване на партията, а по-късно са изключени от ККП. Ху Фенг, учен и литературен критик, се противопоставя на несъдържателната литературна политика на ККП. През 1955 г. той е изгонен от партията и е осъден на 14 години затвор.
- [4] Пинг Дихюай (1898 г. - 1974 г.): китайски комунистически генерал и политически лидер. Пинг е главнокомандващ във войната в Корея, заместник министър-председател на Държавния съвет, член на Политбюро и министър на отбраната от 1954 г. до 1959 г. Отстранен е от държавните постове след несъгласието си с левичарските подходи на Мао на Лушанския Пленум на ККП през 1959 година.
- [5] Жао Гао (? - 210 г. пр.н.е.): Главен евнух по време на династията Чин. В 210 г. пр.н.е. след смъртта на императора Чин Ши Хуанг, тримата - Жао Гао, първият министър Ли Си и вторият син на императора Ху Хай - подправят две от завещанията на императора, провъзгласявайки Ху Хай за новия император и нареждайки на коронования принц Фу Су да се самоубие. По-късно между Жао Гао и Ху Хай се поражда конфликт. Жао докарва елен в императорския съд и казва, че е кон. Само шепа от длъжностните лица там се осмеляват да не се съгласят и да кажат, че е елен. Жао Гао решава, че те са срещу него и ги отстранява от управлението.
- [6] Клането в Дашинг става през 1966 г. по време на смяната на партийното ръководство в Пекин. Министърът на обществената сигурност тогава Шие Фуджи, изнася реч на събрание на Бюрото по обществената сигурност в Пекин относно ненамесата в действията на Червената Охрана срещу "петте черни класи". Подобна реч се подема бързо и на събрание на Постоянният комитет на бюрото по обществената сигурност в Дашинг. След това събрание Бюрото предприема действия и формира план за подбуждане на масите в Дашинг да избият "петте черни класи".
- [7] По Канг Юей, "Сбирка от политически трудове" 1981 г. Джонгхуа Джуию.

(Текстът е обновен на 20 септември 2005 г.)